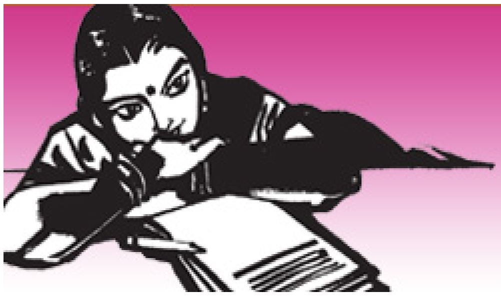

లేఖాయణం

ఉమ యేలూరి

మనిషి మనసులోని భావాలకి ప్రతి రూపం, మనసులోని మాటలకి మరోరూపం ఉత్తరాలు. కార్డు, కవరు, ఎయిర్ మెయిల్, ఇ-మెయిల్, ఎస్.ఎం.ఎస్..ఎన్ని రూపాలు మార్చుకున్నా మనిషి ఎదురుగా చెప్పలేని భావాలకి అక్షర రూపం కల్పించడం ఒక కళ..! నెలనెలకీ కొన్ని ఉత్తరాల పరంపరని ఈ నెల నుంచీ ఈ శీర్షికలో మీరు చదువుతారు. వ్రాసేది, అందుకునేది ఎవరైనా కావొచ్చు.. అమ్మా, నాన్న, అక్క, చెల్లి, అన్న, తమ్ముడు, వదినా, మరదలు, బావా, నేస్తం, అనామిక, ప్రేయసి... ఎవరైనా.. ఒక్కో ఉత్తరంలో ఎన్నో భావాలు..కనిపించని కథలు, వినిపించని మౌన రాగాలు..! రచయిత్రి ఉమ గారు, 'భావన' కలం పేరుతో **http://kristnapaksham.blogspot.com/** *బ్లాగుని కూడా వ్రాస్తున్నారు.*

హేమంతాల చేమంతులు

బావా,

ధనుర్మాసపు చలిగాలి చెంపలను నిమిరి, గుండెలో గిలిగింతల పులకరింతో గుబులు దుమారమో సరిగా తెలియకుండా లేపి, ఎండిన ఆకులను సుడి తిప్పుకుని వెళ్ళి పోతోంది. నాకూ సుడిగుండంలోని ఆకుకు తేడా లేదేమో.. ప్రపంచంలో అన్నిటికంటే వేగంగా పయనించగల మనసు కూడా నా బావ కోసం ఎక్కడ పయనించాలో తెలియకనో ఏమో, మూడంకె వేసుకుని ముడుచుకొని దిగులుగా వుంది. హేమంతమంటేనే దిగులు! జలదరింపుల పలవరింతలంటే ఇదేనా బావ? ఇది రెండో సంక్రాంతి నువ్వు లేకుండా..! అందరు బానే ఉన్నారు. వాళ్ళెవ్వరికి కృష్ణయ్య లేని బాధ లేదుగా మరి.

నిన్న మునసబు గారింటికి పనేమి లేక పోయినా దుర్గ దగ్గర చదివిన పుస్తకాల కోసమే మళ్ళీ వెళ్ళి అడిగేను. మధ్యాన్నం నిద్ర టైంలో ఏమైనా ఫోన్ వచ్చిందేమో, వాళ్ళకు వినపడలేదో వినపడ్డా మధ్యాన్నపు నిద్ర సౌఖ్యాన్ని వొదులుకోలేక వూరుకున్నారేమో అని. లేదు చెయ్యలేదన్నారు.

శీతాకాలం మధ్యాన్నాలు చాలా తక్కువ ఇలా వచ్చి అలా మాయమై పోతాయి. ఈ రోజన్నా సాయింత్రం దీపం పెట్టమని అమ్మ అరిచేలోపు ఈ ఉత్తరం పూర్తి చెయ్యాలని దొడ్లో వుసిరి చెట్టు పక్కన కూర్చుని రాస్తున్నా. కాలం కాని కాలంలో ఎక్కడో కోయిల కూత వినపడుతోంది విచిత్రం. అందరు అన్నాలు తిని ఏవో సర్దు కుంటున్నట్లున్నారు. పాపం అమ్మకు అత్తయ్యకు ఈ కాలంలో మధ్యాన్నం కాసేపు కునుకు తీయటానికి కూడా కుదరదు కదా. నాన్న మావయ్య నూర్పిళ్ళ కాలం వచ్చేస్తోంది అని పొలాల దగ్గరే ఉంటున్నారు. ఇంకో గంటలో లేచి టీ తీసుకుని వెళ్ళి పోతారేమో కూడా. వాళ్ళకు టీ పెట్టాలి, ఇంకా అరిసెలు అవి చేయాలని గూడెం రంగి వాళ్ళకు కబురంపింది అమ్మ.

వీరాయి గాడొక్కడే ఏమిటో గొడ్ల సావిడి దగ్గర కూని రాగాలు తీసుకుంటూ ఏదో పని చేసుకుంటున్నాడు. నార పేనుస్తున్నాడు అనుకుంటా. సంక్రాంతికి మన లక్ష్మి కు కొత్త తాడు నేస్తాడేమో బహుమతి కింద. అవును బావా అది తాడయ్యి తనను కట్టినంత

కాలం... అది రంగుల తాడయ్యి, పాత తాడయ్యి, పసుపూసిందయ్యా లక్ష్మికి ఒకటే కదా. దాని పని లక్ష్మిని బంధించటం, అది లక్ష్మికి దుఃఖ హేతువే కదా. అసలు లక్ష్మికి తెలుస్తుందా అలా కట్టెయ్యక పోతే ఎలా వుంటుందో..? ఇది బాగుంటుందో అది బాగుంటుందో పోల్చుకుని చూసుకోగల విచక్షణ. ఏమిటో ఆ ఆలోచనకే నవ్వు వస్తోంది.

వీరాయో, గంగో చూస్తే నవ్వుకుంటారేమో వాళ్ళకు ఒకటే ఆశ్చర్యం, అమ్మాయి గారు అలా దొడ్లో కూర్చుని రాసుకుంటూ ఒకటే నవ్వుకుంటారు, కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకుంటారు అని, మొన్నెప్పుడో అంది కూడా గంగి, అమ్మాయి గారికి దిష్టి తాడు కట్టించండి ఆంజనేయ స్వామి గుడి పంతులు గారిని అడిగి అని. అది అనుకుంటూందేమో నాకు పిచ్చి అని.

పక్కన ఎక్కడో దక్షిణపు పక్క మూలకున్న వేప చెట్టు ఆకులు దొడ్డి మొత్తం పరుచుకుపోయినాయి బావా!. ఎంతందంగా వున్నాయో పచ్చ పచ్చగా.. నువ్వేమి చేస్తుంటావో ఇప్పుడు కాలేజ్‌లో వుంటావేమో కదు.. నేను ఇంత తలచుకుంటాను కదా బావా ఒక్క సారన్నా కొర పోదా నీకు? చాలా రాయాలని వుంటుంది రోజు ఇక్కడ జరిగే ప్రతి చిన్న విషయం చెప్పాల్ని వుంటుంది, ఇది వరకు కూడా నీకు చెప్పినా, శెలవలకు నువ్వు వచ్చే వాడివి కదా చెప్పినవన్ని మళ్ళీ చూసే వాడివి.... ఇప్పుడూ....!!! రెండేళ్ళయ్యింది, ఎన్ని పండగలు ఎన్ని విషయాలు జరిగేయి.. ఒక్క దానికి కూడా నువ్వు లేవు.

దిగులుగా వుంది బావ! గుండెలోని గుబులంతా ఏమని చెప్పాలో ఎలా చెప్పాలో కూడా అర్థం కావటం లేదు. మొన్న పక్కింటి రంగయ్య తాత ఇంకా మీ బావకు నువ్వేమి గుర్తుంటావే.. అక్కడే ఎవరో ఒక తెల్లమ్మాయిను చూసుకుని ఉంటాడు అన్నాడు వెక్కిరింతగా. ఖచ్చితంగా అది నిజం కాదు అలా ఏమి జరగదు నువ్వు ఎప్పటికి నా వాడివే అని తెలుసు కాని ఎందుకో దుఃఖం సాయంకాలం నీడల్లే నా మీదకు దీర్ఘంగా పాకేసింది. ఇంకా ఎన్నాళ్ళు బావా? ప్రతి సారి వస్తానంటావు రానంటావు. ఈ సారి సంక్రాంతికి ఖచ్చితంగా వస్తావనుకున్నాము. అత్తయ్య కూడా ఎంతో దిగులు పడుతోంది. మొన్న సోది అమ్మి వస్తే అడిగింది: నువ్వు ఎప్పుడు వస్తావు? మన పెళ్ళి ఎప్పుడు అవుతుంది? అని. చారెడు బియ్యం పోయించుకుని అమ్మి శ్రీనివాస కల్యాణం లెక్క ఘనంగా జరుగుతుంది మన పెళ్ళి అని చెప్పింది. అయ్యో అంత అప్పు అవుతుందా మావయ్య వాళ్ళకు ఐతే పెళ్ళికు అని అడుగుదామనుకుని అత్తయ్య తిడుతుందని ఊరుకున్నా.

అబ్బ ఒక కాగితం కూడా పూర్తి కాలేదు అప్పుడే గడ్డి వాము నీడ తిరిగింది.. అరటి పిలకల పక్కన మురుగులో చంద్రకాంత పూల మొగ్గ పెద్దది అవుతోంది. ముళ్ళగోరింట పూల ఆయువు ఇంక పూర్తిగా గాలి దేవుడి ప్రతాపం మీదే ఆధారపడిపోయింది. మన పూల కోడికి మాత్రం ఇంకా పొద్దు అవ్వలేదు కదా పిల్లలనేసుకుని హడావుడిగా ములగ చెట్టు దగ్గర తిరుగుతోంది.

ఏమిటో బావ గొంగళి పురుగుల కోసం పూల కోడి, పూల కోడి కోసం తెల్ల రెక్కల గద్ద, ఎక్కడో పెరిగిన వేట పోతు కోసం మనం, మన కోసం గవర్నమెంట్ అధికారులు ఇది ఒక ఆగని చక్రం కదా. వీటన్నిటికి అతీతంగా నీ కోసమే కాచుకుని కూర్చున్న ఈ పిచ్చి పద్మ. హ్మ్ నిరీక్షణ ఎప్పటికి పూర్తి అయ్యేనో.. శ్రీనివాస కల్యాణమెన్నటికో అందాక ఎదురు చూస్తూ..

నీ

పద్మ.

అమ్మయ్యో వీరాయి కి మన క్రోడి గిట్టల చప్పుడు కూడా వినపడినట్లుంది కుడితి కలపటానికి వెళుతున్నాడు. సరే బావ నిజం గానే వుంటాను. ఫోన్ చెయ్యమని చెప్పమన్నారు నాన్న, మావయ్య కూడా.

ప్రియమైన నా పిచ్చి మరదలికి,

మన వూరి కబుర్లను నీ బెంగను కలిపి తామారాకు మధ్యలో కట్టిన కనకాంబరాలంత ఫ్రెష్‌గా నా ముందుంచింది నీ కబుర్ల కదంబ మాల. అది కాదు రా నల్ల బంగారం.. ఎన్ని సార్లు చెప్పేను మీకు మాకు ఒక రాత్రి పగలు తేడా వుంటుందని. నువ్వు మధ్యాన్నపు వెలుగు నీడలను నీ పవిట చెంగున కట్టి కలయ తిప్పేటప్పుడు నిశి రాతిరి నీడల మధ్య నిద్రా దేవితో నా సావాసం, నువ్వు కట్టిన వెలుగునీడల మూట పొద్దుటే నే విప్పుకుంటున్నప్పుడు సాయం సంధ్యతో నువ్వు కలిసి వేసే జడ కోలాటం వివరాలు ఎన్ని సార్లు చెప్పినా మర్చిపోతావేరా?

నేనూ చాలా మిస్ అవుతున్నాను మన ఊరును, సంక్రాంతి సంబరాలను. ఈ సారి నిజంగానే వద్దామనుకున్నాను కాని అనుకోకుండా మంచి రిసెర్చ్ వర్క్ ఒకటి వచ్చింది రా. ఈ అసిస్టెంట్ షిప్ చేస్తే తొందరగా పేపర్ సబ్‌మిట్ చెయ్యొచ్చు అందుకని ఆగిపోయాను. నేను ఇక్కడ పని చేసుకుంటున్నా నా మనసు అంతా మన ఇంట్లోనే వుంది. నాన్న మావయ్య ఇద్దరు నేను పంపించిన స్వెటర్‌లు వేసుకుంటున్నారా రాత్రి పొలం దగ్గర పడుకునేప్పుడు? టార్చి లైట్ మర్చిపోవద్దని చెప్పు, నువ్వు మర్చిపోకుండా ప్రతి రోజు వెళ్ళేప్పుడు చూడు చేతిలో వుందో లేదో లైట్.

ఇక్కడ చాలా చలిగా వుంది. ఇంకా స్నో పడ లేదు కాని చలి మాత్రం విపరీతంగా వుంది. ఇక్కడ వాళ్ళ సంక్రాంతి నవంబర్ లోనే వస్తుంది. రెండు వారాల క్రితమే ఐపోయింది సంక్రాంతి ఇక్కడ. అరిసెలు, పొంగల్ తినలేదు కాని వీళ్ళు వండుకునే గిన్నెకోడి, మొక్కజొన్న పొత్తులు తిన్నాను. మా ప్రొఫెసర్ పిలిచింది అని చెప్పేను కదా భోజనానికి. ఈ రోజు పని ఐపోయింది ఇప్పుడే రూంకు వచ్చి తిని కూర్చున్నా నీకు వుత్తరం రాసి హోం వర్క్ చేసుకుందామని. నాకు తెలుసు నువ్వు నవ్వుతావు పెద్ద అయ్యాక కూడా ఇంకా హోంవర్క్ ఏమిటి బావా అని.

పద్దూ ఈ మిస్ యూ సో ముచ్ రా! ఒక్కడినే కూర్చుని నీకు వుత్తరం వ్రాస్తుంటే నా మనసంతా నీ కాలి గజ్జెల సవ్వడిలో లీనమయ్యి నీవు సిగ్గు పడుతూ వాల్చిన నీ కనురెప్పల నీడలలో కలిసి ఏకమయినట్లుంది రా. అలాంటి నన్ను నా మీద అంత అపవాదు వేస్తావా? నిను వలచిన మనసుతో ఇంకొక ఆలోచన రాగలదనే ఊహే నాకు అయిష్టంగా వుంది. తాతకు చెప్పు అమ్మాయి అంటే పడకింటి భోగ వస్తువుగా చూసి గుటకలు వేసే వాళ్ళ తరం నుంచి, స్త్రీని తోటి మనిషిగా మనసున్న ఒక అపురూప సంపదగా భావించే తరం వచ్చిందని. నువ్వు మన పెరడులో ఉసిరి చెట్టు పక్కన కూర్చుని రాసిన ఈ కాగితం ఎన్ని సుగంధాలను తోడు తెచ్చిందనుకున్నావు? నువ్వు చెప్పినవే కాదు... చెప్పని చెప్పలేని ఊసుల మాలలను పెనవేసుకుని కాగితానికి అలముకున్నట్లున్నాయి సుగంధాలు.

హేమంత కాలాన ముకుళించుకున్న పద్మాలున్న కొలనులో విరిసిన పద్మపు శోభ చూడటానికై ముసిరిన భ్రమరాల మధ్య కోనేట మునిగి హైమవతి తపస్సు చేసిందట శివుడి కోసం. హేమంతాన మన ఊరి చెరువు మీద పొగ మంచు పేర్చిన మబ్బు తెరలను, తెరల మధ్య సూరీడు కోసం వెతుకుతూ బిక్క మొఖం పెట్టిన పద్మాల పక్కన వయ్యారాలు వొంపుతూ బిందె నింపే పద్మమొకటి కన్నుల ముందు మెదిలింది.

మంచి ఆలోచన పద్దు స్వేచ్ఛకు కట్టివేయబడటానికి తేడా మన లక్ష్మికు తెలుసా అని అడిగేవు. ప్రశ్నకు ప్రశ్న సమాధానం కాదు కాని చాలా మంది మనుష్యులకు తెలుసా? స్వేచ్ఛకు కట్టివేయబడటానికి మధ్య తేడా......ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళకు. తరతరాలుగా రక రకాలుగా కట్టివేయబడుతున్న స్త్రీకు కట్టించుకున్న తాడు రంగు, నాణ్యతతో చూసి మురవటం చూస్తుంటే మరి నాకైతే తేడా తెలియదనే అనిపిస్తుంది మనకే తెలియనప్పుడు ఇంక ఆవుకేమి తెలుస్తుంది చెప్పు. సమాజంలో తాడు పెద్దది గా చేసి ఒక గాడిలో తిప్పుతుంటే తిరిగే అందరికి అసలు తాడే లేని స్వేచ్చను అనుభవిస్తే కాని అంతకు ముందు చేసిన దాస్యపు నీచత్వం అర్ధం కాదు. కాని తాడు వదిలే దెవ్వరు, వదిలినా అర్ధం చేసుకునే మనఃశరీరాలతో ఈ సమాజం మనగలదా వికృత రూపాలు ధరించకుండా.. హ్మ్.. ప్రశ్నలను దద్ధోజనంతో కలిపి ధనుర్మాసపు నైవేద్యంగా రాముడికి పెట్టి కృష్ణయ్య గుండెలో కొలువైన దేవేరి తలపులను సమీక్షించుకుంటూ ఈ రోజుకు శెలవా మరి..

ఎప్పటికి నీ వాడు.

✡ ✡ ✡